

DE KONINGIN OP INSPECTIE IN LIMBURG. *(V.F.B.)*

Op Dinsdag 20 dezer heeft H. M. de Koningin een inspectie-tocht door Limburg gehouden. In de stad Maastricht, waar H.M. eenige uren heeft vertoefd, is haar een buitengewone ovatie ten deel gevallen. In de voormalige Jekerkazerne werden de paarden bestegen en vandaar werd in draf naar het exercitie-terrein de Kommen gereden, waar duizenden toeschouwers te wachten stonden op het militaire schouwspel. Wij geven hierboven H.M. de Koningin met gevolg het défilé der troepen gadeslaand.

De Ham van tante Jeanne

EEN VERHAAL VAN DEN DAG
DOOR JOHAN W. BROEDELET

In den eersten roes van 't oorlogsgevaar had tante Jeanne, naast tal van andere eetwaren, ook een half dozijn overheerlijke bankethammen ingeslagen. Ze wogen 5 à 6 pond het stuk, zoodat ze daar voorloopig wel genoeg aan had. Met een troostend gevoel van veiligheid — zij zou in deze benarde tijden tenminste geen honger lijden! — was ze aan de eerste begonnen. O, ze smaakte *deli*! Tante smulde ervan. En 't leek wel, of haar wangen nog gevulder werden.

Ook de tweede ham ging er nog wel in, al gaf die réeds wat meer moeite. 's Morgens ham, 's middags ham, bij den eten ham, 's avonds 'n sneetje na, alweer met ham, je moest een heel bijzonder mensch zijn om dat vol te houden. En toen de derde ham op tafel kwam en de vierde, was 't met tante's zalige gewaarwording al geheel gedaan. Ze zat, wat men noemt, leelijk voor den mast.

Ze deden er bij haar dan ook zoo lang over, want ze woonde alleen met 'n bejaarde meid. Eigenlijk heette ze mevrouw van Drimmelen, doch, hoe 't zoo gekomen was, ieder noemde haar tante Jeanne. Men heeft nu eenmaal menschen, die met iets tanteachtigs in de wereld komen. Ik ken zelfs mannen, die zooiets over zich hebben. Met het geslacht heeft het dus niets te maken. Dames, die daarmee behept zijn, worden haar leven lang tante geheeten, zelfs al beschikken ze over niet één neef of nicht. Tegen het Lot valt nu eenmaal niet te kampen.

Toen ham nummer vijf op de operatie-tafel lag, werd 't tante Jeanne werkelijk somber te moede. Hoe kwam ze ook weer door dèzen berg van overvloed heen? Wanneer ze 't woord „ham" maar hoorde, werd ze al naar. 's Nachts droomde ze ervan. Dan zag ze zich van alle kanten door ontzaglijke porties van dat edele varkens-product bestookt, welke boosaardige duivels haar dwongen op te eten. En overdag bleek de werkelijkheid al niet veel minder erg. Dat was op den duur niet om uit te houden. Ook werd ze langzamerhand bang voor bederf.

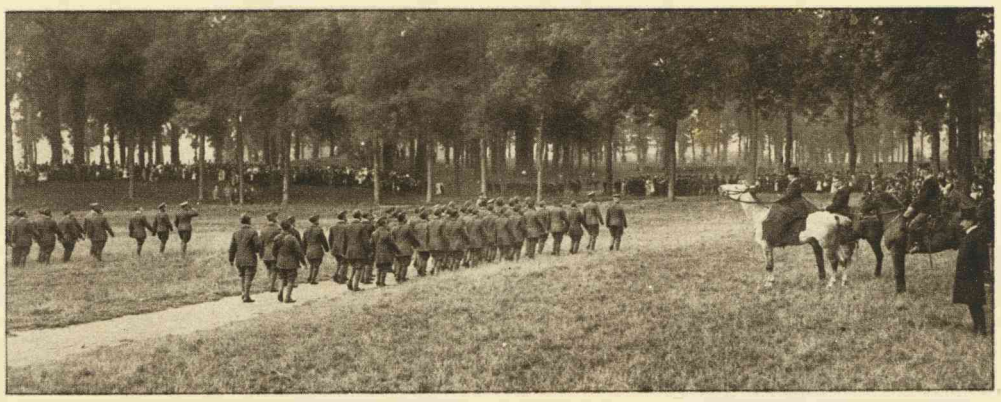
Tante Jeanne zuchtte. Wat had ze ook zoo'n enorme hoeveelheid ingeslagen! Ja, dat had haar vrees voor gebrek gedaan. Altijd, van haar prilste jeugd af, was ze bang geweest, dat ze te kort kwam. Dat zat in haar bloed. Steeds had ze voor zichzelf gezorgd en voor zichzelf alléen.

Aan andere menschen dacht ze nooit. „Leelijk egoïstje" noemde men haar dan ook reeds als kind. Ze trok er zich echter weinig van aan.

Ach, ach, vijf en een half pond! Voor weken was ze er weer mooi mee. Al deed ze nòg zoo haar best en al gaf ze Bet in de keuken nòg zulke dikke plakken, wègtoveren kon je de „délicatesse" niet. En dan dreigde altijd nog ham nummer zes!

Tante zeeg neer in haar stoel. O, die zesde en laatste kwelling! Neen, wat ook gebeuren mocht, daar zou ze niet aan beginnen. Nooit, nooit, nooit!

Maar wat dan? Ze had er al over gedacht, die mooiste en zwaarste van haar half dozijn weg te geven. Doch aan wie? Arme menschen kende ze niet en voor geen geld ter wereld haalde ze ze aan. Gaf je dien één vinger, dacht ze, dan namen ze je heelen arm en verdere ledematen erbij. 'n Gesticht? Ja, dat was misschien nog niet zoo kwaad. Maar dan wisten ze daar meteen je adres en kreeg je natuurlijk elke week gebedel met lijsten en zoo meer. Nee, dat was alles te gevaarlijk. Als ze dièn weg uit wilde, kon ze de ham wel aan Bet cadeau doen. Die had familie te kust en te keur.

H.M. DE KONINGIN OP INSPECTIE IN LIMBURG. *(V.F.B.)*

Het défilé der troepen op het exercitie-terrein de Kommen. Bij de aankomst der Koningin stonden in orde van parade opgesteld de garnizoenstroepen en de Limburgsche vrijwillige landstorm, aan welk corps H.M. een vaandel heeft uitgereikt.

Ze waagde zich echter liever niet op een hellend vlak.

Tante Jeanne peinsde en peinsde. Daar ging haar een licht op. Neef Johan!

Anders was ze niet erg op familieleden. Vóór alles moest je diè van je lijf houden, vond ze altijd. Dat schreef de zucht naar zelfbehoud je voor. Doch in dit speciale geval!

Ze hakte den knoop maar ineens door. En 's avonds nog ontving neef de volgende briefkaart:

„Beste Johan,

Wat zie ik je den laatsten tijd weinig. Foei, foei, je eigen familie zoo te vergeten! En je bent nog wel mijn petekind. Nu, ik zal je maar weer vergeven en noodig je uit, a. s. Zondag gezelligjes bij me te komen koffiedrinken. Twaalf uur. Niet later, hoor!

Je toegenegen tante Jeanne."

De koffietafel zag er keurig uit. Er waren vruchten, kleine broodjes, er was tulband en .... vooral .... veel ham.

Neef Johan zat aan met 'n bleek gezicht. Hij was werkelijk alles behalve goed. De laatste maanden sukkelde hij doorloopend aan de maag. Het werd nog een kwaal. Dieet houden was het eenige, had de dokter gezegd.

Neef hield zich echter flink, liet niets merken. Hij wist dat tante, die zelf immers altijd zoo gezond als een visch was, niet van klagen hield. En hij wilde haar in haar humeur houden. Je wist nooit, waar 't goed voor was! 't Gebeurde toch al zoo zelden, dat ze vriendelijk deed. Ja, waar had hij die onverwachte invitatie eigenlijk aan te danken? Had tante misschien plots een familiezwak gevoeld? Dat moest hij dan vooral cajoleeren. Wellicht wachtte hem straks nog een verrassing!

Neef trachtte er dus, niettegenstaande hij juist weer ergen last van z'n maag had, zoo vroolijk mogelijk uit te zien. Toch trok hij even een bedenkelijk gezicht, toen tante hem ongevraagd een portie ham toediende, waarmee je wel vier boterhammen beleggen kon. Hoe haalde ze het in haar hoofd? Vettigheid was hem nog wel ten stelligste verboden!

„Tast nu maar goed toe, hoor, jongen" zei tante vriendelijk. „Op jouw leeftijd! 't Is je gegund. *Ik* — vrouwen hè? — neem 'n speculaasje."

Waarlijk, tante was buitengewoon zacht gestemd. Dat mocht hij niet verbruien!

Neef zette zich moedig aan z'n taak. Hij had 'n gevoel, alsof hij 'n vestingwerk moest nemen. Met energie komt men echter alles te boven, ook anderhalf ons ham.

„Smaakt 't niet?" vroeg tante belangstellend. „Je eet zoo langzaam."

„O, overheerlijk!" haastte neef zich te zeggen, terwijl hij zich bijna verslikte. „Maar u praat zoo gezellig."

Tante lachte gevleid. Aardige jongen toch wel, vond ze. Bijna jammer, dat hij familie was. Daar moet je altijd zoo voorzichtig mee zijn!

Neef had z'n bord leeg. Hoeveel zelfverloochening 't hem had gekost, zou tante nooit weten. Even draaide hij zich om, teneinde een plantje te bewonderen, waar tante hem op wees. Toen hij zich weer omkeerde, schrok hij bepaald. De lieve gastvrouw had hem opnieuw voorzien!

„Maar tante!" protesteerde hij benauwd.

„Ach, wat!" zei ze luchtig, „Mannenkost! En als je er toch zooveel van houdt! 'k Heb ze expres voor jou genomen. *Ik* — vrouwen, hè? — neem maar weer 'n speculaasje."

Johan onderwierp zich andermaal als een martelaar. Maar straks zou hij uitkijken! Anders ging hij er nog onder door.

De derde aanval van tante mislukte dan ook. Alles goed en wel, doch zelfs de verknochtheid aan je familie mocht niet

„ME ZUSTER"! *(V.F.B.)*

Met zeer veel succes wordt op het oogenblik in het Grand Théâtre te Amsterdam de klucht „Me zuster!" opgevoerd. Wij geven hierboven een scène uit dit stuk, dat avond aan avond de toehoorders doet schudden van het lachen, zoo geestig en pittig weten de spelers de dolle verwikkeling — méer is het niet — te vullen met onweerstaanbaren humor.